

РЕШЕНИЕ

№ 1253

гр. София, 22.02.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, V КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на 01.02.2013 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Мадлен Петрова

ЧЛЕНОВЕ: Миглена Недева

Юлия Тодорова

при участието на секретаря Камелия Миладинова и при участието на
прокурора Ютеров, като разглежда дело номер **8659** по описа за **2012** година
докладвано от съдия Мадлен Петрова, и за да се произнесе взе предвид
следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от АПК, във връзка с чл. 63, ал. 1,
изречение 2 –ро от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на ТД на НАП [населено място] против
решение от 26.07.2012 г. на Софийски районен съд, 106 – ти състав постановено по
НАХД № 24200/2011г., с което е отменено наказателно постановление №
354/19.08.2011 г. на директор на офис „Център” – ТД на НАП, [населено място].

В жалбата е посочено, че при постановяване на съдебния акт неправилно е
приложена нормата на чл. 28 от ЗАНН. Според касатора санкционираното лице е от
категорията на лицата, притежаващи търговско качество и по отношение на тези
лица са установени по-високи изисквания за съблюдаване на нормативната уредба и
за упражняване на дейността им с грижата на добър търговец. На това основание
твърди, че всяко съставомерно неизпълнение на задълженията от страна на тази
категория лица разкрива нужната степен на обществена опасност и укоримост, която
до обуслови санкционирането им. Иска се отмяна на решението и вместо него
постановяване на друго за потвърждаване на наложената имуществена санкция.

Ответникът – [фирма], [населено място] чрез процесуалния си представител
оспорва касационната жалба и моли да се постанови решение, с което да се потвърди
атакувания съдебния акт по съображения, изложени в представеното по делото
писмено възражение.

Участващият в производството прокурор от Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност и недоказаност на жалбата.

Административен съд, С. град като взе предвид доводите на страните и въз основа на събраните по делото доказателства приема от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е подадена от надлежна страна и в срока по чл. 211, ал. 1 от АПК, поради което е процесуално допустима.

При разглеждането ѝ по съществото на спора и след проверка на съдебния акт, съгласно чл. 218 от АПК във връзка с чл. 63, ал. 1 от ЗАНН, настоящият касационен състав намира, че е неоснователна поради следното:

С атакуваното пред СРС наказателно постановление № 354/19.08.2011 г. на директор на офис „Център” – ТД на НАП [населено място] на [фирма] е наложена имуществена санкция в размер на 500 лева на основание чл. 261, ал. 1 от Закон за корпоративното подоходно облагане /ЗКПО/ за нарушение на чл. 92, ал. 2 от същия закон, изразяващо се в закъснение от четири дни при подаване на ГДД по ЗКПО за 2010г. В процесното НП се посочва, че предвиденият от закона срок за подаване на декларацията за 2010г. е изтекъл на 31.03.2011г., а същата е подадена на 04.04.2011г. Установената от СРС фактическа обстановка по спора кореспондира със събраните по делото доказателства и се възприема изцяло на основание чл. 220 от АПК.

От събраните по делото гласни и писмени доказателства безспорно се установява, че санкционираното дружество, в качеството си на данъчно задължено лице по смисъла на чл. 2, ал. 1, т. 1 от ЗКПО, като местно юридическо лице не е спазило срока по чл. 92, ал. 5 от ЗКПО при подаване на ГДД за 2010г. За да отмени наложената на дружеството имуществена санкция, съдът в атакуваното решение е приел, че е налице маловажен случай по смисъла на чл. 28 от ЗАНН, при който макар и формално да е осъществен състава на административно нарушение по чл. 92, ал. 2 от ЗКПО, наложената имуществена санкция се явява несъразмерно тежка.

Така постановеното решение е правилно.

Н. на чл. 28 от ЗАНН предвижда, че за маловажни случаи на административни нарушения наказващият орган може да не наложи наказание, като предупреди нарушителя, устно или писмено, че при повторно извършване на нарушение ще му бъде наложено административно наказание. Съгласно Тълкувателно решение № 1/12.12.2007 г., по т. н. д. № 1/2007 г. на ОСНК на Върховния касационен съд, преценката за "маловажност на случая" подлежи на съдебен контрол.

По силата на чл. 93, т. 9 във вр. чл. 11 от ЗАНН "маловажен случай" е този, при който извършеното престъпление, респективно административно нарушение с оглед на липсата или незначителността на вредните последици или с оглед на други смекчаващи обстоятелства представлява по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на административно нарушение от съответния вид.

В конкретния случай, безспорно е установено, че декларацията за 2010г. е подадена от „Ч. [фирма] с четири дни закъснение, при наличие на обективни причини, обусловили закъснението поради тежкото здравословно състояние на законния представител на дружеството, който е легитимиран да изпълни задължението по чл. 92, ал. 2 от ЗКПО и при липса на предходни нарушения от страна на санкционираното дружество. Констатираните обстоятелства обосновават извод за маловажност на случая, тъй като извършеното административно нарушение разкрива по-ниска обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на административно нарушение по чл. 261, ал. 1 от

ЗКПО във връзка с чл. 92, ал. 2 от същия закон. Това обуславя предпоставките за приложението на разпоредбата на чл. 28 от ЗАНН, поради което правните изводи на СРС за незаконосъобразност на наложената имуществена санкция съответстват на приложимия закон. Следва да се посочи, че преценката за маловажност на извършеното нарушение се извършва във всеки конкретен случай въз основа на всички обстоятелства относно обществената опасност на конкретното деяние, осъществяващо състава на административно нарушение по чл. 6 от ЗАНН.

Доводите в касационната жалба за дължимата от търговското дружество грижа на добър търговец, са неотносими към приложението на института на „маловажен случай“. Тази грижа е дължима при осъществяване на търговската дейност спрямо останалите субекти – участници в търговския оборот /арг. от чл. 302 от ТЗ/, не и в публичноправните правоотношения, каквито по своя характер са тези, Правният институт на "маловажен случай" е общ за административното наказване и е приложим по отношение на всички административно отговорни субекти. Поради това следва да се приеме за приложим и по отношение юридическите лица, които ЗАНН определя като субекти на административнонаказателна отговорност.

По изложените съображения настоящият касационен състав намира, че СРС не е допуснал нарушение на чл. 28 от ЗАНН, което да представлява касационно отменително основание по чл. 348, ал.1, т.1 от НПК във връзка с чл. 63, ал.1 от ЗАНН, поради което решението следва да се остави в сила.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2, от АПК, във вр. с чл. 63, ал. 1 от ЗАНН, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – град, ПЕТИ КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 26.07.2012 г. на Софийски районен съд, 106 състав, постановено по НАХД № 24200/2011 г.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.